

the
Reckoning
A LESZÁMOLÁS
SÖTÉT ERŐ TRILÓGIA 3

KELLEY ARMSTRONG
New York Times bestseller szerző

KELLEY ARMSTRONG

 the A LESZÁMOLÁS
Reckoning
SÖTÉT ERŐ TRILÓGIA 3

Első kiadás
Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2012

Júliának

egy

NÉGY ÉJSZAKÁN ÁT TARTÓ MENEKÜLÉS UTÁN végre biztonságban voltam, ágyba kerültem, és olyan mélyen aludtam, mint a bunda, míg a holtak úgy nem határoztak, hogy mégiscsak itt az ideje, hogy felébredjek. Lassacskán nevetés szüremlett be a tudatomba, és felriadtam. Rémulten pislogva felkönyököltem, próbáltam felidézni, hol vagyok, miközben kivehetetlen suttogások tekergőztek körülöttem.

Kitöröltem az álmot a szememből, és nagyot ásítottam. A függönyön keresztül tompa, szürkés fény szűrődött be. A szobában csend honolt, semmi sem moccant. A szellemek sem, hál' istennek. Az utóbbi pár héten éppen eleget láttam belőlük, akár életem végéig is kitartana!

Az ablak felől kaparászás hallatszott, összereztem. Az ablaküveget karcoló ágak pont olyan hangot adtak, mintha az általam életre hívott zombik próbálnának hozzám bejutni.

Az ablakhoz lépve széthúztam a függönyt. Majdnem pirkadt, mire a házhoz értünk, ezért gyanítottam, hogy már jócskán elmúlt a reggel, de a kinti sűrű köd miatt szinte semmit sem láttam. Közlebb hajoltam, orromat a hideg üvegtáblának nyomva.

Egy bogár csapódott váratlanul az ablaküvegnek, ijedtemben hátrahököltem. Mögöttem valaki harsányan felnevetett.

Megpördültem, de csak Torit láttam, aki még mindig az ágyban feküdt, és nyöszörgött álmában. Lerúgta magáról a takarót, és összekucorodott a saját térfelén, fekete haja tuskés koronaként terült szét a párnán.

Mögülem most kuncogás hallatszott. Határozottan egy férfi hangja. Pedig nincs ott senki! Legalábbis nekem úgy tűnt. Egyszerűen nem *láttam* senkit sem! Ám, ha egy nekromantáról van szó, persze mindez nem jelenti azt, hogy nincs is ott!

Hunyorogva igyekeztem meglátni a szellem reszketését, és akkor balról valóban meg is villant előttem egy kéz, majd gyorsan eltűnt, még mielőtt többet kivehettem volna.

– Keresel valakit, kicsi nekró?

Megpördültem. – Ki van ott?

Röhögés volt a válasz, az a fajta idéetlen, fiús nevetés, amit minden tizenöt éves lány milliószor hallott már.

– Ha beszélni akarsz velem, mutasd magad! – szólítottam fel.

– Én veled? – kérdezett vissza egy pimasz középiskolai hátvéd hangján. – Szerintem, inkább te akarsz beszélni velem!

Indulatosan fújtam egyet, és visszaindultam az ágy felé.

– Nincs igazam? – tekergőzött a hangja körülöttem. – Nocsak! Pedig biztosra vettem, hogy többet szeretnél tudni az Edison Csoportról, a Genезis kísérletről meg dr. Davidoffról...

Megtorpantam.

Felnevetett. – Na, mindjárt gondoltam!

Mi négyen, Tori, Derek, Simon és jómagam, éppen az Edison Csoport elől menekültünk, miután rájöttünk, hogy kísérleti alanyok vagyunk a Genезis elnevezésű projektben, mely a természetfeletti

képességekkel rendelkező Variánsok genetikai módosításával foglalkozik. Lauren nénikém egyike a kutatásban részt vevő orvosoknak, aki azzal, hogy segített nekünk megszökni, elárulta a munkatársait, ezért most fogva tartják. Legalábbis reméltem. Múlt éjjel azonban, amikor az Edison Csoport a nyomunkra akadt, egy szellem próbált segíteni nekem, mégpedig egy Lauren nénire emlékeztető szellem.

Elvileg egy biztonságos, a kísérleteket ellenző csoport tulajdonában álló házban vagyunk. Hogy bukkanhat fel itt ez a tizenéves szellem, aki tudhat valami érdemlegeset a kutatásokról? Nem zavarhatom el, bármennyire is szeretném.

– Mutasd magad! – követeltem.

– Nocsak, parancsolgat a kis nekró? – A hang ezúttal közvetlenül mögülem szólt. – Csak kíváncsi vagy, annyira dögös vagyok-e, mint a hangom!

Behunytam a szemem, elképzelttem egy átlagos férfi alakot, és képzeletben megrántottam. Kezdett testet ölteni: sötét hajú, talán tizenhat vagy tizenhét éves srác lehetett, semmi különös, de az arcán szétterülő hatalmas vigyor arról tanúskodott, hogy ő ezt másképp gondolja. A teste még mindig hologramszerűen áttetsző volt, ezért csukott szemmel még egyet cibáltam rajta.

– Hohó! – kezdte. – Ha ennél többet akarsz, egy kicsit jobban meg kéne ismerkednünk egymással! – Ezzel ismét eltűnt.

– Mit akarsz tőlem? – faggattam.

A fülembé suttogott. – Mint mondtam, egy kicsit jobban megismerni téged. Bár nem pont itt kellene. Még felébreszted a barátódet! Aranyos meg minden, de nem igazán az esetem. – Hangja már az ajtónál hallatszott. – Tudok egy helyet, ahol bizalmasan beszélgethetünk.

Na, persze! Azt hiszi, ma kezdtem a szellemekkel társalgást? Végül is, majdnem – pontosan két héttel ezelőtt kezdődött. Mégis eleget láttam ahhoz, hogy tudjam: bár léteznek segítőkész szellemek, és olyanok is, akik csak beszélgetni kívánnak, túlnyomó többségük inkább némi bonyodalmat szeret okozni, hogy színesítse kicsit a túlvilági életét. Ez a fickó itt mindenképp az utóbbi kategóriába tartozik.

Mégis, ha ő is egyike az Edison Csoport hajdani kísérleti nyulainak, aki feltételezhetően ebben a házban vesztette életét, meg kell tudnom, mi történt vele. Viszont be kell biztosítanom magam. Torinak nincs gyakorlata abban, hogyan segítsen, ha bajba kerülök a szellemekkel, és hiába jövünk ki egyre jobban egymással, még mindig nem őt választanám erre a feladatra.

Ezért aztán, bár követtem a szellemet a folyosóra, de megálltam Simon és Derek ajtajánál.

– Hohó! – mondta rögtön a szellem. – Nem kell ide másik fiú!

– Ők is szeretnének beszélni veled – emeltem fel a hangom abban a reményben, hogy Derek meghallja. Általában a legkisebb neszre felébred, a vérfarkasok szerfelett kifinomult hallásának köszönhetően. Most viszont nem hallottam mást, mint Simon horkolását. Az emeleten rajtunk kívül más nem tartózkodott. Andrew, aki idehozott bennünket, a lenti hálósobát választotta.

– Gyerünk már, nekró lány! Az ajánlatom nem tart örökké!

Chloé, tudod, hogy rosszban sántikál!

Meglehet, de tudnom kell, hogy fenyeget-e veszély itt bennünket. Úgy döntöttem hát, hogy rendkívüli elővigyázatossággal járok el. Biztató jelnek vettem, hogy a fejemben nem szólalt meg a vészcsengő.

Elindultam.

Még nem volt érkezésem alaposan körülnézni új helyünkön, mert alighogy megérkeztünk, ágyba zuhantunk. Csak azt tudtam, hogy hatalmas, zegzugos, viktoriánus épület, egyenesen egy gótikus horrorfilmből.

A folyosón, a hangot követve, az a furcsa érzésem támadt, mint ha én is egy ilyen filmben játszanék, és most elveszve bolyongok a végtelen szűk folyosókon, ahol egyik zárt ajtó a másikat követi, míg elérkezem egy felfelé vezető lépcsősorhoz.

Amennyire érkezésünkkor láttam, a ház úgy háromszintes lehet. A hálószobák a második emeleten voltak, Andrew szerint a harmadik szinten pedig már a padlásszobák találhatók.

A szellem, ezek szerint, a sötét, kísértetjárta padlás felé vezet? Nem én vagyok az egyetlen, aki látott már ilyen horrorfilmben!

Követtem a lépcsőn felfelé. A lépcsősor egy pihenőben végződött, melyből két ajtó nyílt. Megtorpantam. Egy invitáló kézfej nyúlt ki az előttem lévő ajtóból. Eltartott egy percig, mire összeszedtem magam. Bármennyire sötét lesz is odabenn, nem engedhetem, hogy lássa rajtam a félelmet!

Mikor felkészültem, megragadtam az ajtófogantyút, és...

Zárva volt. Elfordítottam a benne lévő kulcsot, kattant a zár. Még egy mély lélegzet, lélekben még egy percnyi készülődés, aztán felcsaptam az ajtót, és beléptem...

Hideg szellőkés vágott mellbe. Hunyorogtam. Elöttem köd kavargott.

Zárható padlásszobaajtó lenne, Chloé?

Nem. A tetőn álltam.

kettő

HIRTELEN HÁTRAFORDULTAM, mert az ajtó visszacsapódott mögöttem. Elkaptam a szélét, de aztán valami olyan erősen nekifeszült, hogy teljesen bezáródott. Megragadtam a kilincset, de már a zár kattanasát hallottam. Eltekertem a fogantyút, hátha kiderül, hogy tévedtem.

– Már menni akarsz? – kérdezte. – Micsoda gorombaság!

A kilincsre bámultam. Csak az egyik legritkább szellemfajta képes a való világ tárgyainak mozgatására.

– Agito féldémon! – suttogtam.

– Agito? – nyújtotta a szót megvetően. – Én, kicsikém, első osztályú vagyok! Egy Volo!

Ez persze semmit sem jelentett a számomra. De mindebből arra következtettem, hogy valószínűleg egy még erősebb típus. Az életben egy telekinetikus féldémon az akaratával képes a tárgyakat elmozdítani. Halála után a szellemtestével teszi ugyanezt. Ezt hívják kopogó szellemnek.

Óvatosan hátrébb léptem. Fa nyikordult meg a lábam alatt, eszembe juttatva, hol is vagyok. Megtorpanva körbenéztem. Valamiféle körfolyosón álltam, amely az egész harmadik szinten – feltételezésem szerint a padlásán – körbefutott.

A tőlem jobbra lévő, majdnem lapos részt elborította a szemét: rozsdás üvegkupakok és sörösdobozok, mintha rögtönzött udvarnak használták volna. Ez megnyugtató. Nem a tetőn rekedtem, hanem csak egy erkélyen. Bosszantó, de viszonylag biztonságos.

Finoman megkopogtattam az ajtót, nem akartam egyáltalán senkit sem felébreszteni, de reménykedtem, hogy Derek talán felfigyel rá.

– Senki nem fogja meghallani! – jegyezte meg a szellem. – Teljesen egyedül vagyunk. Pontosan úgy, ahogy szeretem!

Felemeltem a kezem, hogy az ajtóra csapjak, de aztán megálltam. Apa mindig azt mondta: a legjobb módja elbánni azzal, aki erőszakoskodik velünk, ha nem mutatjuk ki előtte a félelmünket. Elszorult a torkom, amint apámra gondoltam. Vajon még mindig engem keres? Mérget vennék rá, de semmit sem tehetek, hogy segítsék neki.

Apa zsarnokoskodókkal kapcsolatos tanácsa hatásos volt a dadogásomat csúfoló gyerekekkel szemben, akik azonnal feladták a szakálásomat, ha figyelmen kívül hagytam őket. Így aztán most is vettem egy mély levegőt, és ellentámadásba lendültem.

– Azt mondtad, tudsz az Edison Csoportról és a kísérleteikről – kezdtem. – Veled is kísérleteztek?

– Figyu, ez olyan uncsi! Beszéljünk inkább rólad! Van már fiúd? Fogadok, hogy van! Egy hozzád hasonló, helyes lány, aki egyszerre két fiúval is lóg! Mostanra legalább az egyikükkel össze kellett volna jönnöd! Tehát, melyikükkel? – felnevetett. – Buta kérdés! Egy helyes lány biztos a helyes fiút választja! Azt a ferde szeműt!

Simonra gondolhatott, aki félig koreai származású. Kóstolgatott, hogy lássa, Simon védelmére kelek-e, rám bizonyítva, hogy ő a fiúm. Pedig nem volt. Legalábbis még nem, bár voltak jelei, hogy esetleg abba az irányba haladunk.

– Ha azt akarod, hogy itt maradjak, és beszéljek veled, először pár dologra választ kell kapnom!

Ismét felkacagott. – Valóban? Innen nem úgy tűnik, hogy bárhová is mehetnél!

Megint megragadtam az ajtó fogantyúját. Ebben a pillanatban egy műanyag kupak koppant az arcomon, épp a szemem alatt. Mogyorván néztem felé.

– Ez csak egy figyelmeztető lövés volt, kis nekró! – fenyegetés bujkált a hangjában. – Errefelé én diktálom a tempót, és *te* úgy táncolsz, ahogyan *én* füttyölök! Szóval, melyik a fiúd?

– Nincs fiúm! És ha egy kicsit is tisztában lennél a Genézis kísérlettel, tudhatnád, hogy nem nyaralni jöttünk ide! Menekülés közben az embernek nem sok ideje jut a szerelemre!

– Na, nehogy már elkezdj itt nekem papolni!

Dörömbölni kezdtem az ajtón. A következő kupak már a szememet találta el úgy, hogy belenyilallt a fájdalom.

– Veszélyben vagy, kicsi lány! Nem is érdekel? – hangja már közvetlenül a fülemnél suttogott. – Jelenleg én vagyok a legjobb barátod, úgyhogy jobban teszed, ha rendesen bánasz velem! Csapdába csaltak, egyedül én segíthetek neked kijutni innen!

– Csapdába csaltak? De ki? Csak nem az a fickó, aki idehozott bennünket... – gyorsan kiböktem egy hamis nevet – ...Charles?

– Nem, nem, egy ismeretlen, Charles történetesen csak idehozott! Milyen érdekes!

– De nekem azt mondta, már nem dolgozik az Edison Csoportnak! Valaha pedig az orvosuk volt...

– Még mindig az!

– Ő-ő lenne az a bizonyos dr. Fellows? Akiről a laborban is beszéltek?

– Pontosan!

– Biztos vagy te ebben?

– Soha nem felejttem el az arcát!

– Há-át, tudod, ez azért egy kissé különös! Először is, mert nem Charlesnak hívják. Másodszor, elárulom neked, hogy még csak nem is orvos! Harmadszor pedig, jól ismerem dr. Fellowst! Ő ugyanis a nénikém, és ez a földszinti fickó egyáltalán nem hasonlít rá!

Egy erős ütés ért hátulról, a térdhajlatomnál. A lábam megbicsaklott, és négykézlábra estem.

– Ne játszadozz velem, kicsi nekró!

Megpróbáltam felkelni, de megütött egy korhadt deszkával, amit úgy lengetett, mint egy baseballütőt. Próbáltam az útjából elhajolni, de a következő ütés a vállamon talált el, és ettől a korlátnak estem. Az reccsent egyet, és kiszakadt a falból. Elveszítettem az egyensúlyomat, és egy pillanatra nem láttam mást, csak a betonjárdát, két emelettel alattam.

Sikerült megkapaszkodnom a korlát másik részében. Az nem mozdult, de, miközben igyekeztem visszanyerni az egyensúlyomat, a deszka egyenesen a kézfejem felé lendült. Azonnal elengedtem a korlátot, és a földre huppantam, a deszka meg olyan erősen csapódott a korlátnak, hogy annak felső léce kettétört, ahogy maga a deszka is kettéhasadt, korhadt faszilánkok repkedtek szerteszét.

A tető laposabb része felé rohantam. A törött deszkát felém lódította. Hátrabucskáztam, megint a korlátnak ütődve.

Visszanyertem az egyensúlyomat, és körbenéztem. Sehol nem láttam. Nem mozdult körülöttem semmi. Tudtam pedig, hogy a közelemben van, és figyelni, mi lesz a következő lépésem.

Az ajtó felé száguldottam, majd hirtelen úgy tettem, mintha a tető lapos része felé venném az irányt. Nagy csattanás hallatszott, és

egy üveg szilánkokra robbant előttem. A szellem, kezében egy törött palackot tartva, láthatóvá vált. Visszakoztam.

Ó, persze, nagyszerű ötlet! Támaszkodj csak minél többször annak a korlátnak, lássuk, meddig bírja!

Megtorpantam. Nem volt hova menekülnöm. Már azt fontolgattam, hogy sikítok. Ugyan a filmekben gyűlölöm azokat a hősnőket, akik sarokba szorítva velőtrázó sikollyal hívnak segítséget, de most a törött üveget lóbáló kopogó szellem és a kételemeletnyi zuhanás lehetőség között vívódva könnyű szívvel elviselném ezt a kis megaláztatást, ha valaki, mondjuk, ilyen áron mégis megmentene. Ezzel csak az a baj, hogy senki nem érne ide időben.

Nos, akkor... mit is tegyünk? A szuperképességű nekromanta az őt szekáló kopogó szellem ellen?

Igaz is! Van fegyverem, legalábbis a szellemek ellen!

Megérintettem az amulettet. Még az anyámtól kaptam. Mikor kicsi voltam, folyton azt hajtogatta, hogy ez majd elijeszti a mumusokat, de mai fejjel már tudom, a szellemekre gondolt. Nem működött valami jól, de pusztán az, hogy a kezemben szorongattam, segített arra összpontosítani, hogy ki is vagyok.

Magam elé képzeltem, hogy meglököm a szellemet.

– Meg ne próbáld, kislány! Csak felbosszantasz, aztán...

Összeszorítottam a szemem, és gondolatban jó erőset taszítottam rajta.

Csend.

Hallgatóztam egy kicsit, attól félve, hogy amikor kinyitom a szemem, még ott lesz előttem. Egy pillanattal később felbátorodva kilestem, de csak a sűrű égboltot láttam. Ettől függetlenül továbbra is szorosan kapaszkodtam a korlátba, és felkészültem rá, hogy bármikor a fejemnek repülhet egy törött üveg.

– Chloé!

A kiáltásra a térdem is megremegett. Tompa lépések dobogtak a tetőn. Ki lehet, a szellemek lépte nem adhat hangot!

– Meg ne mocsanj!

A vállam fölött hátralesve Dereket pillantottam meg.

Három

DEREK ÁTVÁGOTT A TETŐ LAPOS RÉSZÉN. Farmert és pólót viselt, de mezítláb volt.

– Vigyázz! – kiáltottam felé. – Tele van törött üveggel!

– Látom! Maradj ott, ahol vagy!

– Minden rendben. Csak hátrálok, és... – A faszerkezet ebben a pillanatban nagyot reccsent alattam. – Vagy talán mégse.

– Csak maradj nyugton! Korhadt a fa. Csak akkor tart meg, ha nem mozdulsz!

– De hát simán kísétáltam ide, úgyhogy biztosan...

– Ezt a teóriát inkább ne teszteljük, jó?

Hangjában nyoma sem volt a szokásos türelmetlenségnek, ami azt jelenti, hogy komolyan aggódik. És ha már Derek is aggódik, jobb lesz, ha a helyemen maradok! Így aztán még szorosabban kapaszkodtam a korlátba.

– Ne! – mondta sietve. – Úgy értem, persze, kapaszkodj, de ne helyezd át a testsúlyodat! Az egész faszerkezet ramaty állapotban van.

Remek.

Derek körbenézett, mintha keresne valamit, aztán lekapta a pólóját. Igyekeztem, hogy a szemem nehogy elkapjam róla. Nem mintha rosszul festene póló nélkül, ellenkezőleg, úgyhogy pont ezért nem

akartam... Mégis, az az igazság, hogy sokkal jobb, ha a barátok teljesen fel vannak öltözve!

Derek, amennyire csak tudott, közelebb jött, aztán csomót kötött a pólója végére, és felém dobta. Másodsorra el is kaptam.

– Nem foglak megrántani! – figyelmeztetett.

Nem is baj, hisz az ő vérfarkas erejével valószínűleg kiszakítaná a kezemből, én meg háttal zuhannék le a tetőről!

– Húzd magad közelebb...

Itt abbahagyta, mivel látta, hogy már régen ezt csinálom. Eljutottam a laposabb részre, bár az egyik lépésnél meginogtam, és éreztem, ahogy a térdem kezdi megadni magát. Derek a sértetlen karomnál fogva ragadott meg, azon nem volt sem kötés, sem öltés, sem lövések nyoma, én pedig lassan leereszkedtem a földre.

– M-most egy percet ülnék itt – jelentettem ki egy cseppnyivel remegőbb hangon, mint szerettem volna.

Derek leült mellém, a pólóját is visszavette. Éreztem, hogy figyel, de nem tudja, mit tegyen.

– M-mindjárt jobban leszek! Csak egy perc. Itt nyugodtan ülhetek, nem igaz?

– Ja, huszonöt fokosnál nem meredekebb ez a tető, úgyhogy... – Látva, milyen képet vágok, hozzátette: – Nyugodtan!

A köd kezdett felszállni, és a távolban minden oldalról látni lehetett a magasba nyúló fákat, és közöttük a ház felé kanyargó földutat.

– Volt itt egy szellem – böktem ki végül.

– Ja, kitaláltam.

– T-tudtam, hogy nem kellene követnem, de... – elakadtam, mert nem voltam felkészülve a magyarázkodásra, ráadásul még mindig remegtem. – Megálltam az ajtód előtt, azt remélve, hogy meghallasz. Ezek szerint tényleg hallottál?

– Úgy-ahogy. Elbóbiskoltam, és olyan zavarodottan ébredtem, ezért tartott ilyen sokáig, hogy ideérjek. Van egy kis lázam is.

Már én is láttam rajta, a kipirult bőrén és a csillogó szemén.

– Csak nem...? – kezdtem volna.

– Ez még nem az átváltozás! Legalábbis egy darabig még nem. Már tudom, milyen érzés, és addig még sok van hátra. Minimum egy nap. Remélhetőleg még több!

– Fogadok, hogy ezúttal teljesen átváltozol! – jegyeztem meg.

– Igen, talán – tette hozzá kétkedve.

Ahogy ott ültünk, lopva rápillantottam. Tizenhat éves kora ellenére Derek majd harminc centivel magasabb volt nálam. Zömök felépítésű, széles vállú és izmos. Termetét rendszerint bő ruhákkal takarta el, hogy ne látsszon annyira félelmetesnek.

Mióta viszont az átváltozás korába lépett, az anyatermészet, úgy tűnt, kegyesebb lett hozzá. A bőre kitisztult, sötét haja nem zsírosodott többé. Ugyan még mindig az arcába lógott, de nem mint egy emósznak, csak mint aki régóta nem törődik azzal, hogy levágassa. Mostanában valószínűleg nem volt sok ideje ezzel foglalkozni.

Igyekeztem ellazulni, és a köddel csipkézett tájban gyönyörködni, de Derek folyamatosan fészkelődött és feszengett, ami zavaróbb volt még annál is, mint amikor, szokása szerint, azt követeli, hogy mondjam meg neki, mi történt.

– Szóval, itt volt ez a szellem – vágtam bele végül. – Azt állította, hogy egy Volo féldémon. Ugyanúgy telekinetikus, de dr. Davidoffnál is erősebb. Alighanem olyasmi, mint Liz. Kicsalogatott ide, bezárta az ajtót, és elkezdett mindenfélével dobálózni.

Derek szúrósan nézett rám.

– De elűztem!

– Az jó, de már követned sem kellett volna, Chloé!

Nyugodt hangon beszélt, józanul, s ez annyira nem Derekre vallott, hogy csak bámultam, és az a különös érzés lett úrrá rajtam, mintha nem is vele beszélnék. Mielőtt megszöktünk volna az Edison Csoport laboratóriumából, találkoztam egy féldémonnal, akit láncra verve, energiaforrásul tartottak. Ő dicsekedett azzal, hogy megszállt valakit, bár csak egy szellemet. Lehetséges, hogy Dereket is megszállta valami?

– Mi van? – kérdezte Derek, ahogy bámultam rá.

– Jól vagy?

– Igen, csak... – megdörgölte a tarkóját, fintorogva lazított egy kicsit a vállait. – Fáradt vagyok. Valami nem az igazi. Tényleg! Túl sok ez... – Nem talált szavakat. – Az, hogy itt vagyunk. Biztonságban. Még mindig próbálok ehhez hozzászokni.

Ezt megértettem. Derekben már napok óta túltengett vérfarkas védekező ösztöne, mely még éjjel sem hagyta nyugodni, folyton éberem figyelte. Fura lenne most már, hogy más örködjön felettünk. Mégis az, hogy nem dörren rám, amiért naivan a tetőig követem az első felbukkanó szellemet, olyannyira nem rávall, hogy tudtam, más is van emögött.

Megkérdeztem, mi bántja, de azt motyogta, hogy semmiség. Erre visszakoztam, és már éppen bővebben kezdtem volna ecsetelni a szellemmel kapcsolatos élményeimet, amikor kibökte: – Toriról van szó. Nem veszem be, amit a meneküléséről mesél.

Amikor tegnap éjjel az Edison Csoport majdnem elfogott bennünket, Torit el is kapták. Később viszont, amint átcsoportosították erőiket a komolyabb fenyegetés, Derek elfogására, Torit pusztán egyetlen őr felügyeletére bízták. Tori az őrt varázslattal megbénította, és elmenekült.

– Szerinted ők hagyták elmenni?

– Azt nem mondom, de mégis... Bizonyítékom nincs rá.

Emiatt feszengett hát, mert a gyanakvása csupán belső megérezé-
sen alapul! A matek- és fizikazseni tényleg jobban szereti a tényeket.

– Ha arra gondolsz, hogy már a kezdetektől téglá lett volna, az
nem igaz. – Lejjebb vettem a hangom. – Ne szólj neki, hogy el-
mondtam, jó? Amikor segített nekem megszökni, nem akart mást,
csak minél messzebb kerülni az Edison Csoporttól, vissza az apjá-
hoz. Fel is hívta, de ő inkább az anyját küldte érte, azt a nőt, akinek
a karmai közül épphogy kikerültünk! Torinak ez fáj, rettenetesen
fáj. Tulajdonképpen, mondhatni, sokkolta. Ezt nem tudná ennyire
hitelesen eljátszani!

– Nem gondoltam, hogy már olyan régen beszervezték.

– Csak azt, hogy tegnap éjjel megegyezett velük?

– Ja.

– Vajon Tori elárulna bennünket pusztán azért cserébe, hogy visz-
szakapja a régi életét? Lehetséges, és jobb is, ha óvatosak vagyunk vele,
de én *elhiszem* a meséjét. Hacsak az anyja el nem árulta nekik, hogy
Tori kezd rájönni, miként használja a varázslatot – amit kételek –, csak
annyit tudnak róla, hogy találmra vagdalkozik a képességével. A bé-
nító varázslata valóban mozgásképtelenné tehetett egy őrt. A saját sze-
memmel láttam, amikor használta! Még varázsigét sem kellett mon-
dania! Olyan, mintha pusztán rágondolna, és egyből menne neki.

– Ráolvasás nélkül? Gyakorlás nélkül? – Derek a fejét rázta. – Ezt
el ne mondd Simonnak!

– Mit ne mondjon el Simonnak? – csendült fel egy hang mögöt-
tünk.

Megfordulva az emlegetett fiút láttuk kilépni az ajtón.

– Hogy Torinak nem kell semmit sem mondania a varázsláshoz!

– világosította fel Derek.

– Komolyan? – káromkodott. – Igazad van! Ezt ne is mondjátok!
– Átkecmergett a tetőn. – Az még jobb lenne, ha neki meg nem árulnátok el, hogy nekem varázsigére több heti gyakorlásra van szükségem, és még így is béna vagyok!

– Az a taszító varázslatod nem volt rossz a múlt éjjel! – próbáltam megnyugtatni.

Elvagyorodott. – Köszí! Na, meg merjem kérdezni, mit csináltok ti ketten itt fenn, ennyire összebújva? Féltekeny leszek tőle?

Simon mindezt mosolyogva mondta, ám Derek elkapta a tekintetét róla, és felmordult: – Ugyan, dehogy!

– Akkor nem újabb kalandorozaton vettetek részt? – Simon leereszkedett a földre a másik oldalamon, de olyan közel, hogy hozzám is ért, kezét pedig az enyémre tette. – Meg kell hagyni, kalandos helynek tűnik! Jó kis rejtkehely a háztetőn, egy régi, korláttal elkerített kilátó. Ez olyasmi, nem igaz? Egy kilátóterasz?

– Igen, az, de elég korhadt, úgyhogy rá ne lépj! – felelte Derek.

– Nem fogok. Szóval, volt részetek valami kalandban?

– Csak egy kicsiben – ismertem be.

– Ó, a francba! Mindig kimaradok belőle! Na, akkor legalább avassatok be a részletekbe! Pontosan mi történt?

Belekezdtem. Simon figyelmesen, aggodalommal telve hallgatta, és közben időnként a bátyjára pillantott. Már mint a fogadott bátyjára, hiszen ránézésre látszott, hogy nem vér szerinti rokonok. Simon tizenöt éves, nálam csupán fél évvel idősebb, nyúlánk, sportos alkat, sötét, mandulavágású szemekkel és égnek álló, szőke hajjal. Derek úgy ötévesen került Simonhoz és az apjához. A vérségi kapcsolattól függetlenül nagyon jó barátok és testvérek lettek.

Annyit mondtam el neki, mint Dereknek. Simon eztán rólam Derekre emelte a tekintetét.

– Tényleg marha mélyen alhattam, ha nem ébredtem fel az üvöltözésedre! – jegyezte meg Simon.

– Miféle üvöltözésre? – kérdezte Derek.

– Chloé az imént vallotta be neked, hogy követett egy szellemet a tetőre, és te azt állítod, hogy nem hajítottad el egészen Kanadáig?

– Kicsit rosszul érzi magát ma reggel – menteegettem.

– Szerintem nem is kicsit! Nem is akard Chloét megkérni, hogy fejezze be a történetet? Azt a részt, amikor elmagyarázza, *miért* is követte azt a szellemet? Biztos vagyok benne, hogy volt rá oka!

Elmosolyodtam. – Kösz szépen! Hát persze hogy volt! Egy tizenéves fickó, aki tud az Edison Csoportról meg a kísérleteikről?

– Micsoda? – kapta fel a fejét Derek, de inkább morogta, mint kérdezte.

– Ezért is jöttem utána. Egy halott srác szelleme, aki szintén a kísérleti alanyuk lehetett, és ha ezen a helyen halt meg...

– Akkor bizony bajban vagyunk – fejezte be helyettem Simon.

Bólintottam. – Az első gondolatom az volt, hogy az ördögbe is, megint csapdába csaltak bennünket!

Simon megrázta a fejét. – De nem Andrew tette! Ő biztosan a jó oldalon áll. Kiskorom óta ismerem.

– Én viszont nem, ezért is unszoltam a szellemet, hogy beszéljen, de világossá vált, hogy nem ismeri fel. Andrew elmondása szerint ez a hely egy olyan fickóé, aki részt vett a kísérletekben, de aztán saját csoportot alapított. Ha van kapcsolata ezzel a sráccal, arra rájövünk!

– Andrew-t is megkérdezhethetnénk... – kezdte Simon.

Derek közbevágott. – Majd mi megtaláljuk az összefüggést!

Simon és Derek hosszasan farkasszemet nézett egymással. Később Simon dörmögött valamit az orra alatt a dolgok felesleges bonyolításáról, de nem vitatkozott tovább. Ha Derek azzal akarja magát

szórakoztatni, hogy nyomozósdit játszik, hát legyen! Nemsokára úgyis elmegyünk innen, vissza azok megmentésére, akiket hátrahagytunk, és hogy megállítsuk az Edison Csoportot – legalábbis ebben bízunk.

négy

NEM SOKKAL EZUTÁN LEJÖTTÜNK A TETŐRŐL. Derek egyenesen a konyhába indult, hogy reggeli után nézzen. Igaz, hogy csak pár órát aludtunk, de már majdnem délfelé járt, és a gyomra, felteszem, igencsak korgott.

Míg ő valami ennivalót keresett, Simonnal felderítettük ideiglenes, új otthonunkat. Olvastam valahol egy lányról, aki egy hatalmas, vidéki angol kastélyban élt, és kiderült, hogy a ruhásszekrénye mögött egy titkos szoba húzódik meg, aminek a létezéséről évekig senkinek sem volt tudomása. Még emlékszem, ezt mekkora képtelenségnek tartottam. Apám barátai közül sokaknak volt hatalmas háza, mégsem tudtam elképzelni, hogy bárhol egy felfedezetlen helyiség legyen. Ez a hely azonban valahogy más volt, nem kellett nagyon megerőltetnem a fantáziámat ahhoz, hogy lehetségesnek tartsam.

És nemcsak a mérete, hanem a szobák furcsa elrendezése miatt is. Az volt az érzésem, mintha az építész csak úgy kutyafuttából vetette volna papírra a tervrajzot, és figyelmet sem szentelt volna annak, hogy a szobák miként kapcsolódnak majd egymáshoz. Az épület elülső része még egyszerű volt. Az előcsarnokból nyíló ajtók a konyhába,

a nappaliba és az étkezőbe vezettek, innen indultak a lépcsők is. Áttekinthetetlen attól lett, hogy ezek szerteágaztak mindenféle hátsó folyosókra, ahonnan újabb szobákba lehetett jutni, amelyek aztán újabb szobákhoz kapcsolódtak. Legtöbbjük igen kicsi, még három négyzetméternél is kisebb volt. Ez a rengeteg, szerteágazó kis lyuk a nyulak üregrendszerére emlékeztetett. Hátral még olyan elkülönített lépcsősort is találtunk, amiről lerítt, hogy évek óta nem takarították.

Simon elindult, hogy megnézzze, Andrew fenn van-e már, én addig bekukkantottam a konyhába, ahol Derek éppen egy rozsdás babkonzervet mustrálgatott.

– Ennyire éhes vagy? – érdeklődtem.

– Nemsokára az leszek!

Tüvé tette a konyhát, sorra felrántva a szekrények ajtaját.

– Tehát nem akarod, hogy megkérdezzem Andrew-t, mit tud arról a srácról? – kezdtem. – Ettől eltekintve azért bízol benne, nem?

– Persze!

Levett egy doboz kekszet, és a lejárat dátumát keresgélte rajta.

– Ez nem hangzik túlságosan meggyőzően! – mondtam. – Ha olyasvalakivel vagyunk itt, akiben nem bízol...

– Jelenleg senki másban nem bízom igazán, csak benned és Simonban! Nem hiszem, hogy Andrew rosszban sántikál. Ha ezt gondolnám, már nem lennék itt. Viszont nem kockáztatok, főleg, ha magunk is rábukkanhatunk a válaszra!

Beleegyezően bólintottam. – Ez így rendben is van. Csakhogy... tudom, hogy nem akarod Simont megijeszteni, de... ha tényleg aggodsz... – Felforrósodott az arcom. – Nem úgy értem, hogy rám kéne bíznod, csak nehogy...

– ...elküldjelek a francba, ha kiderül, hogy igazam volt? – Megfordulva a szemembe nézett. – Nem foglak!

– Már a ketchupot issza? – vágódott be Simon a konyhába. – Még tíz perc, bátyó! Andrew mindjárt ideér, és...

– ...hosszan esedezik majd a bocsánatokatokért az ennivaló hiánya miatt! – sétált be Andrew. Körülbelül apámmal egyidős lehetett, nagyon rövidre vágott, ősz hajú, szögletes vállú, zömök felépítésű, horgas orrú férfi. Derek vállára csapott. – Már úton van! A csoport egyik tagja hozza a reggelit, és bármelyik percben ideérhet!

Kezét Derek vállán hagyta és megszorította. Esetlen egy mozdulat volt, talán mert jó tizenöt centivel alacsonyabb volt a fiúnál, de valami más miatt is. Amikor múlt éjjel, hosszú évek óta először találkozott Derekkel, arcán a zavart meglepetés és az ijedtség árnya suhant át. Ez Derek figyelmét sem kerülte el, és tudtam, hogy mélyen érinti: egészen szíven ütötte, hogy az a fickó, akit gyerekkora óta ismer, így reagál rá, mintha csak valami tizenéves bűnöző lenne, aki miatt az ember jobb, ha átmegy az út túloldalára.

Simonhoz hasonlatosan Andrew is varázsló volt. Az apjuk régi barátja és az Edison Csoport korábbi alkalmazottja. Vészhelyzetre ő volt az összekötőjük. Pár évvel ezelőtt az apjuk és Andrew valamin összekülönbözött, de kapcsolatban maradtak, ezért fordultunk hozzá, amikor megszorultunk.

Andrew még egy utolsót szorított Derek vállán, aztán sürgőldödni kezdett a konyhában, tányérokat vett elő, előlbtette őket, letörölte a port a pultokról és az asztról, majd azután érdeklődött, hogy aludtunk, és tovább mentegetőzött az előkészületek hiánya miatt.

– Nehéz felkészülni a fogadásra, ha azt sem tudja az ember, hogy vendégek jönnek! – jegyezte meg Simon. – Minden rendben van

ezzel? Mármost, hogy itt maradsz velünk? Tudom, hogy lenne munkád...

– Amit immár két éve otthonról végzek! Hál’ istennek, végre rangidős lettem, úgyhogy csak virtuálisan ingázok! Pokolian szenvedtem, hogy naponta be kell járnom New Yorkba! Most hetente egyszer járok csak, megbeszélésekre.

Simon hozzám fordult: – Andrew szerkesztőként dolgozik. Könyvekben utazik. – Andrew-ra pillantott. – Chloé pedig forgatókönyveket ír.

Elpirulva dadogtam, hogy természetesen nem vagyok igazi forgatókönyvíró, csak az szeretnék lenni, de Andrew biztosított, mennyire szeretné hallani, min dolgozom, és szívesen ad tanácsot, ha van az írással kapcsolatban kérdésem. Ráadásul őszintének hangzott, mintha tényleg így gondolná, ellentétben a többi felnőtellel, akik csak azért mondanak ilyesmiket, hogy a kedvedben járjanak.

– Jelenleg egy képregényen dolgozunk együtt – árulta el Simon. – A kalandjainkról szóló, rajzos naplóféln. Csak úgy, szórakozásképpen.

– Ez igen! Minden bizonnyal te készíted a rajzokat. Apád mondta, hogy te...

Ebben a pillanatban megszólalt a csengő.

– Íme, meg is érkezett a reggelink! – örvendezett Andrew. – Chloé! Tudom ugyan, hogy Tori valószínűleg eléggé kimerült, de neki is itt kellene lennie a megbeszélésen.

– Megyek, felébresztem!

Előttünk állt tehát a titokzatos ellenálló csoport. Nem tűnt valami nagynak, Andrew-n kívül pusztán három ember.

Egyikük, Margaret, ugyanúgy festett, mint az apámmal dolgozó nők többsége: tipikus üzletasszony, sudár, rövidre nyírt, őszülő barna hajjal. Nekromanta.

Gwen nem sokkal magasabb nálam, és olyan, mintha csak nemrég került volna ki az egyetemről. Ami a Variánsok közé való besorolását illeti, rövid, szőke haja, fitos orra és szögletes álla miatt eltűnődtem, hogy talán valóban léteznek koboldok, de ő azt állította magáról, hogy boszorkány, akárcsak Tori.

A harmadik jövevény, Russel, egy kopaszodó, nagypapa típusú férfi, a sámán rohammentős, arra az esetre, ha orvosi segítségre lenne szükségünk a megpróbáltatások után. Andrew-val és Margarettel egyetemben ő is a csoport egyik alapító tagja, aki valaha szintén az Edison Csoportnak dolgozott.

Andrew állítása szerint még vagy fél tucat emberük van New York város körzetében, és húsznál is több az országban szétszórva. A jelenlegi körülmények között azonban nem tűnt biztonságosnak, hogy mindannyian idecsődüljenek. Ezért aztán azokat küldték, akik a leginkább a segítségünkre lehetnek: egy nekromantát és egy boszorkányt. Dereknak nem volt szerencséje. A csoportban nincs vérfarkas, ami nem meglepő, hiszen az egész országban mindössze pár tucat létezik, ellentétben a több száz nekromantával és egyéb varázsigemondóval.

Az Edison Csoporthoz csatlakozó Variánsok nem voltak gonoszak. Többségük olyan szándékkal csatlakozott, akárcsak a nénikém, aki orvosként ajánlotta fel a segítségét, mert segíteni akart a bátyjához hasonló embereken. A bátyja, egy nekromanta, öngyilkosságot követett el, még mikor az egyetemre járt, de az is lehet, hogy a szellemek miatt zuhant le arról a bizonyos háztetőről.

Az Edison Csoport meg volt győződve róla, hogy a genetikai manipuláció az üdvözítő megoldás; a mellékhatások csökkentése és a képességünk feletti uralmunk kordában tartása érdekében egyszerűen csak meg kell változtatni a DNS-készletünket, lecsippenteni egy kicsit itt, hozzáadni egy kicsit ott. Már akkor kezdtek rosszra fordulni a dolgok, amikor még kicsik voltunk, és a kísérleti alanyok közül három vérfarkaskölyök rátámadt egy gondozónőre. Nem látuk többé őket. Azoknak az embereknek a keze által pusztultak el, akik felesküdték a Variánsok megsegítésére. Simon apja és a többiek, mint például Andrew, ekkor léptek ki a Csoportból.

Némelyeknek azonban a távozás nem volt elég, és továbbra is szemmel tartották az Edison Csoportot attól való félelmükben, hogy az ott tapasztaltak alapján a többi Variáns élete is veszélyben forog. Erre idejövünk mi, és a történetünk megerősíti őket abban a félelmükben, amitől a legjobban tartanak. A genetikai módosítás sokunk számára visszafelé sült el, és fékezhetetlen természetfeletti képességekkel rendelkező egyedeket eredményezett: olyan boszorkányokat, akik varázsige nélkül képesek bármire, és nekromantákat, akik a holtakat akár öntudatlanul is felébreszthetik.

Amikor pedig ezeket a hibákat képtelenek voltak kiküszöbölni, ugyanazt tették, mint a vérfarkasfiúkkal. Egyszerűen végeztek velük.

Segítségért jöttünk Andrew egységéhez. Tudtuk, hogy halálos veszedelem fenyeget bennünket, ráadásul az Edison Csoport kezében van még egy kísérleti alany, Rachele, sőt Lauren nénikém is, akiknek az élete talán még nagyobb veszélyben forog. Azt kértük most tőlük, segítsenek nekünk kiszabadítani őket, és megszüntetni a ránk leselkedő veszélyt. Vajon képesek lesznek rá? Erről fogalmunk sem volt.

Gwen hozott reggelit: fánkot, kávé és kakaót, amiről biztosan azt gondolta, a tizenévesek kedvence. Az lett volna, ha már három napja nem vacak kajákon élénk, és ha történetesen az egyikünk nem cukorbeteg.

Simon egy fánkot és egy kis dobozos kakaót választott, tréfálkozva, hogy legalább van mentsége olyasmit enni, ami normál körülmények között nem lehetne az étrendjében. Derek viszont panaszkodott. Andrew mentegetőzött, amiért elfelejtette említeni a többieknek Simon állapotát, és a következő étkezésre sokkal táplálóbb ételeket ígért.

Mindenki igazán kedves és megnyerő volt, bár lehet, hogy kezdek paranoiás lenni – nyilván Derek hatása mutatkozik rajtam –, de a mosolyuk és kedves tekintetük mögött érezhető volt bizonyos nyugaltság, mintha egy pillanatra sem tudnának megfélekezni félresikerült képességeinkről. Mintha akarattal ellenére azt gondolnák, hogy mi itt valamennyien ketyegő, időzített bombák vagyunk.

Nem én voltam az egyetlen, aki feszengett. Amikor áthurcolkodtunk a nappaliba, Derek lecövekelt az egyik sarokban, és hátrébb húzódott. Simon is alig szólt. Tori, aki rendszerint semmit nem akar velünk együtt csinálni, olyan zavarba ejtően közel húzódott hozzám, hogy már-már azt hittem, a fánkomra ácsingózik.

Mi voltunk ellenük. A genetikailag módosított szörnyszülöttek a közönséges Variánsokkal szemben.

Simonnal mi beszélünk a legtöbbet. Ez szokatlan érzés volt számomra, a kölyöknek, aki mindig hátul ült minden csoportban, abban reménykedve, hogy nem szólítják ki felelni, mert akkor talán dadogni kezd. De súlyos bizonyítékok voltak birtokomban, hiszen

én láttam a legtöbbet: a többi gyerek szellemét, és a dr. Davidoff számítógépén lévő dokumentumokat is.

Miközben meséltünk, tekintetükben együttérzést, de kételyt is látni véltem. Elhitték, hogy a kísérlet néhány egyed esetében rosszul sült el, hiszen pontosan ettől való félelmükben hagyták ott őket. A Lyle Házzal kapcsolatban is hittek nekünk, az intézetről, ahová az Edison Csoport elzárt bennünket. Amikor a kísérlet befuccsolt, természetes volt, hogy az Edison Csoport megpróbálja eltüntetni a nyomokat.

Vajon hittek nekünk a fennmaradó dolgokat illetően is? Azt, hogy valóban vadásztak ránk a szökésünk után? Hogy ránk lőttek, először ugyan nyugtató lövedékekkel, de aztán éles tölténnyel is? Hogy bezártak minket a laboratóriumukba? Hogy három gyereket is kivégeztek, akiknél nem vezetett eredményre a rehabilitáció?

Ez már úgy hangzott, mintha egy filmből lenne. Sőt, mint valami beteges fantazmagória! Ha leendő kasszasikerek forgatókönyvírójaként/rendezőjeként hallom ezt a történetet, biztosan felhagyok vele, annyira borzasztó!

Azt láttam, hogy Andrew hisz nekünk. Gwen szintúgy. Arcára volt írva a szörnyülködés. Azonban Gwen volt a legfiatalabb, és úgy tűnt, az ő véleménye nem sokat nyom a latba. Russel és Margaret nem tudta véka alá rejteni a kételkedését, amiből tudtam, hogy nem lesz olyan egyszerű rávenni őket arra, hogy segítsenek nekünk, mint azt reméltük.

Végül kibukott belőlem: – Rachele és a nénikém is *veszélyben* van! Bármelyik nap megölhetik őket, hacsak már meg nem tették!

– A nénikéd a csoportjuk felbecsülhetetlen tagja – felelte erre Margaret titokzatosan komoly arccal. – Nem fogják megölni. És a

barátotok sincs közvetlen veszélynek kitéve. Boldog és szolgálatkész. Egyelőre nem is várnak el mást tőle.

– Ám, ha rájön az igazságra, közel sem lesz ilyen készséges...

Russel közbevágott. – A nénikéd és a barátotok maguk keresték a bajt, Chloé. Bármennyire is kegyetlenül hangzik, mindketten elárultak. Nem is hittem volna, hogy ennyire szeretnéd megmenteni őket!

– A nénikém...

– Segített nektek elszökni, tudom. De nem kerültök ebbe a helyzetbe, ha a barátotok nem árul el benneteket!

Rae árulta el dr. Davidoffnak a szökésünk tervét, ezért, mire elindultunk, már fel voltak rá készülve. Rae elhitte a hazugságaikat, azt, hogy csak rajtunk akarnak segíteni, és meg volt győződve, hogy a fiúk átmosták az agyam.

– Rae hibát követett el, és maga most azt kéri, hagyjuk, hogy emiatt meghaljon? – Akaratlanul is felemeltem egy kicsit a hangom. Nyeltem egyet, igyekeztem nyugodt és józan maradni. – Bármit tett is, akkor és ott azt hitte, helyesen cselekszik, ezért nem hagyhatom a sorsára!

A többiekre pillantottam. Simon gyorsan és hevesen bólogatott. Derek meg barátságatlanul ezt morogta: – Valóban hibázott, de a hülyeség még nem főbűn!

Mindannyian Torira néztünk. Visszatartottam a lélegzetem, mert éreztem a felnőttek tekintetének súlyát, és tudtam, hogy ebben közös nevezőre kell jutnunk.

– Mivel Chloé nénikéjéért így is, úgy is visszamegyünk, Rae-t is ki kell szabadítanunk! – jelentette ki. – Minél előbb ki kell juttatnunk onnan *mindkettejüket!* Az Edison Csoport talán nem bosszúálló,

gyilkos örültek gyülekezete, leszámítva, persze, az anyámat, aki nem volt túlságosan oda dr. Fellowsért, amikor eljöttünk onnan!

– Nem hinném... – kezdte Russel.

– Most pedig itt az idő, hogy továbblépjünk, és rátérjünk a megbeszélés szárazabb részére – vágott közbe Andrew. – Gyerekek, miért nem mentek fel, és néztek körül a többi szobában? Biztos vagyok benne, hogy mindegyikőtök örülne egy saját zugnak!

– Nekünk így is megfelel – mondta Simon.

Andrew a többiekre nézett. Azt akarták, hogy elhagyjuk a szobát, míg ők megvitatják, hajlandóak-e segíteni nekünk vagy sem.

Üvölteni lett volna kedvem: *Mit kell itt megbeszélni? Az előző munkáltatóitok gyerekeket ölnek! Nem az lenne a küldetésetek, hogy megakadályozzátok, másokban már ne okozzanak kárt a munkájukkal? Hagyjátok már abba a fánkzabálást, és tegyetek végre valamit!*

– Miért nem...? – fogott hozzá Andrew ismét.

– Jól vagyunk mi itt! – mordult fel egyikünk. Bár ez csak Derek „komolyan beszélek” hangszíne volt, a szobában mégis hirtelen csend lett. Minden szempár feléje fordult, bizalmatlan tekintetek fürkészték.

Derek elkapta róluk a tekintetét, és ezt motyogta: – Azt akarják, hogy kimenjünk?

– Ha nem bánod – ismerte be Andrew. – Egyszerűbb lenne...

– Nekem teljesen mindegy!

És Derek kivezetett bennünket.

öt

AZ ELŐTÉRBE FELÉNK FORDULT. – Srácok, ti menjetek, és kerestek Torinak új hálószobát! Én szerzek még fánkot!

Összenéztünk Simonnal. Bármennyire szereti is a hasát Derek, ilyen helyzetben az lenne az utolsó gondolata, hogy megtöltse a bendőjét. Azt értette ez alatt, hogy *menjetek innen, és vigyétek Torit is, hogy belehallgathassak a tanácskozásba!* A vérfarkas hallása képessé tette rá, hogy akár a konyhából is hallgatózzon.

– Tegyé el nekem egy csokisat! – kérte Simon, míg Torit és engem a lépcső felé terelt.

– Nem szabadna enned...

– Csak ugratlak – vetette hátra Simon. – Mozgás, Tori! Szerezünk neked egy saját szobát!

Mint kiderült, Tori velem szeretett volna maradni. Persze, ezt nem hangoztatta. Megnézte a többi lehetőséget, de mindegyikbe beleverte a csúfot, siránkozott, hogy mennyire porosak, és emiatt úgy tűnik, hogy most már örökre velem kell maradnia. Felajánlottam, akkor átmegegyek én egy másikba. Erre meg belém kötött, hogy túlságosan is rendes vagyok, és sürgősen meg kell tanulnom képviselni az érdekeimet. Úgy döntöttem, itt az ideje, hogy lezuhanyozzak.

A fürdés azt is lehetővé teszi, hogy kimossam a hajamból a színezőt. Amikor a Lyle Házból megszöktünk, apámmal is közölték, hogy szökevény lettem. Fogalma sem lehet, hogy szinte azonnal elkaptak, és az Edison Csoport laboratóriumába vittek. Azt sem tudja, mi fán terem az Edison Csoport, a nekromantákról meg aztán tényleg gőze sincs. Számára mindez annyit jelentett, hogy a skizofrén lánya kiszökött az intézetből, és most magányosan kóborol valahol Buffalo utcáin. Kétségbeesésében ajánlotta fel a jutalmat, mintegy fél millió dollárt.

Tudomására szeretném hozni, hogy jól vagyok. Istenem, mennyire jó lenne! Lauren nénikémnek viszont az volt a véleménye, hogy apa nagyobb biztonságban van, ha nem tudja az igazságot, és ezzel Derek is egyetértett. Ezért aztán mostanáig erősen igyekeztem nem gondolni arra, mennyire aggódhat. Amint lehet, eljuttatok hozzá egy üzenetet, de az általa kitűzött jutalom addig is komoly problémát jelentett számunkra.

Jellegzetes vörösesszőke hajam igen könnyen felismerhető volt, főleg azokkal a vörös csikokkal, amiket azelőtt tettem bele, hogy a Lyle Házba szállítottak volna. Derek emiatt vette nekem azt a kimosható hajfestéket. Feketét! A feketéhez persze túlságosan sápadt vagyok, így most pontosan úgy festek, mint ahogy egy nekromantát képzel az ember: fehér bőr és fényes, hollófekete haj. Überrémes. Mostanra a szín, szerencsére, fakulni kezdett. Legalábbis ebben reménykedtem.

A folyosón Tori mögöttem jött, és különböző jótanácsokkal látott el, miként lehet a legjobban kiszedni a festéket a hajból, Miss Segítőkész, két perccel azután, hogy baleknak nevez! Az utóbbi pár napban ez egyet jelentett Torival. Jellemző rá, hogy apró kedveskedésekkel barátkozzon, aztán eszébe jut, hogy tulajdonképpen halálos ellenségek vagyunk.

Most éppen barátságos üzemmódra kapcsol. – Háromnál többször meg ne mosd, mert a hajad úgy fog kinézni, mint a szalma! Látam bent hajbalzsamot, azt mindenképp használd, és hagyd is rajta egy darabig!

– Ebben a pillanatban még a száraz haj is jobb a feketénél!

Simon dugta ki a fejét a szobájából. – Kimosod belőle a festéket?

– Amilyen gyorsan csak tudom!

Tétovázott, a tekintete elárulta, hogy olyasmit készül mondani, amit nem nagyon akarózik. – Tudom, hogy meg akarsz tőle szabadulni, de... Figyu, ha elmegyünk innen...

– Oda jutottam, hogy inkább a házi őrizet, mint a fekete haj!

– Pedig nem is olyan rossz!

Tori tettetett suttogással jegyezte meg: – Simon dögösnek tartja ezt az emós megjelenést!

Simon mogorván nézett rá. – Nem! Csak azt akartam... – Tori felé vetett türelmetlen pillantása azt sugallta, tűnjön el innen. Amikor az mégsem mozdult, Simon a fülemhez hajolt, ujjait az enyémbé fonva. – Tudom, hogy utálsz! Majd megkérem Andrew-t, hogy szerezzen egy jobb színt neked. Nem érdekel, milyen színű a hajad; csak azt akarom, hogy biztonságban légy!

– Milyen megható! – jegyezte meg Tori.

Simon közénk lépett, hátat fordítva a lánynak. – Megkérdezheted Andrew-t is! Talán tényleg túlreagálok...

– Nem, nem hiszem. Ettől függetlenül zuhanyozni szeretnék, de ígérem, hogy megpróbálok nem kimosni a feketét!

– Akkor jó! Ja, és Derek említette, hogy érdeklődtél önvédelmi leckék iránt. Mi lenne, ha később megmutatnék egy-két fogást?

Nem igazán volt hozzá hangulatom, de annyira mosolygott, és láthatóan igyekezett valami kedvességgel kiengesztelni, amiért

megvétőzta a hajmosást. Ráadásul nem nagyon volt jobb dolgunk, ezért így feleltem: – Persze!

– Jól hangzik! – helyeselt Tori is. – Igen, tudom, hogy engem nem hívtatok, de mindkettőnknek jól jönne egy kis gyakorlás! És nem, nem azért, hogy közetek álljak! Már túl vagyok rajtad, Simon! Szerintem Chloéval a világ legémelyítőbb, lehető legcukibb párocskája vagytok! De bámulhattok még máskor is érzelmesen egymás szemébe! Most ugyanis önvédelmi leckékre van szükségem. Találkozunk kinn, a ház mögött!

Elindult a lépcső felé, de még visszaszólt: – Egyébként se sokáig lettetek volna kettesben! Biztosra veszem, hogy Derek is csatlakozik, amint befejezi a hallgatózást!

A fürdőszobából kijövet botlottam Derekbe.

– Vége a megbeszélésnek? – érdeklődtem.

– Ja!

Simon kikukkantott a szobájukból, mire Derek az előtér felé terelte.

– Hát Tori hol van? – kérdezte.

– Kint. És ránk vár, szóval nem maradhatunk el soká.

– És milyen ítélet született? – kérdezett rá rögtön Simon.

– Gwen és Andrew hisz nekünk. Margaret azt feltételezi, hogy félreértettük a helyzetet, és nem a megfelelő következtetésre jutottunk Liz, Brady és Amber meggyilkolásával kapcsolatban. Egyedül Russel hiszi azt, hogy szándékosan hazudunk.

– Nevetséges alak! Mit képzelsz magáról?

Derek sokat sejtetően nézett rá. Simon elhallgatott, és intett Dereknek, hogy folytassa.

– Videokonferenciát tartottak néhány rangidős taggal, és... – Derek rám nézett, és megsejtettem a választ a szeméből, ahogy a

tekintetét elkapta rólam. – Várni akarnak, még több információra van szükségük előtte. Felderítő csapatot küldenek Buffalóba.

Simon haragosan nézett maga elé. – Na, persze, válasszuk a laszú, de biztos utat, miközben Rachele és dr. Fellows élete... – Rám nézett. – Ne haragudj!

Egy percre mindannyian csak álltunk ott, eltűnődve.

Derekhez fordultam: – Szerinted mit kellene tennünk?

– A jelen pillanatban? Ki kell várni. – A hangja rekedt volt a tehetetlenségtől. – Nem tehetünk mást. Az Edison Csoport vadászik ránk, nem kelthetünk feltűnést!

Torit az épület mögött találtuk. Én szabadkoztam, amiért ilyen soká jöttünk, a többiek nem. Simon épp csak hozzákezdett a csuklófogás bemutatásához, amikor Andrew behívott bennünket.

Russel már addigra elment. – Megfutamodott – mormolta Simon –, hogy ne kelljen a szemünkbe néznie, miután azt mondta a többieknek, hogy szerinte hazudunk!

Gwen is távozott, de csak hogy bevásároljon, és beszerezzen valami készletet is a vacsorához. Valóban, már elérkezett a vacsora ideje is. Mivel olyan későn keltünk fel, teljesen megfeledkeztünk az ebédről.

Együtt ettünk Andrew-val, Gwennel és Margarettel. Derűlátóan fogalmazták meg azt a tervüket, miszerint a kiszabadításhoz először még gyorsan körbeszimatolnak.

– Szóval, srácok – kezdte Andrew –, az elkövetkezendő napokra hármas feladatokat van. Jól kipihenni magatokat. Elmesélni nekünk mindent, amit a laborról tudtok. És valamennyit tanulnotok is kell.

– Tanulni? – villanyozódott fel tőle Tori. Persze, én is.

Gwen elmosolyodott. – Igen! Margarettel ezért vagyunk itt!

– Én pedig Simonnal foglalkozom majd – egészítette ki Andrew –, bár tisztában vagyok azzal, hogy apád évekip gyakorolt veled.

– Biztos vagyok benne, hogy jót fog tenni egy kis ismétlés! – szúrta közbe Tori.

Simon beintett neki, Andrew meg úgy tett, mintha nem látta volna.

– Ami Dereket illeti... – folytatta Andrew.

– Igen, tudom! Nekem nem lesz vérfarkas tanárom.

– Ez igaz, de gondoltunk azért valakire. Van egy féldémon tagja a csoportunknak, Tomas, aki New Jerseyben él. Talán még emlékszel rá a laboratóriumból. A kísérlet vérfarkasokért felelős csoportjának a tagja volt.

Csak képzeltem volna, hogy Derek összerezzen? Nem kárhoztatnám érte! Derek a laboratóriumban élt egészen addig, míg Simon apja magához nem vette, és a kísérletnek ezzel a részével felhagytak. A másik három vérfarkast addigra megsemmisítették. Az egyik „örzőjével” való találkozás semmiképp sem lehet boldog egymásra találás, az tuti!

– Tomas még a távozásod előtt kilépett, elsősorban azért, mert nem értett egyet azzal, ahogy veletek, fiúkkal bántak. Viszont többet tud a vérfarkasokról bárki másnál, akit ismerek. Apád is igénybe vette a segítségét a nevelésedhez.

Derek teste elernyedt. – Tényleg?

– Tomas most üzleti úton van, de jövő héten visszatér. Ha még mindig várakozó helyzetben leszünk, bár nagyon remélem, hogy nem, legalább lesz valaki, akivel beszélhetsz, aki megválaszolhatja az esetlegesen felmerülő kérdéseidet.

hat

VACSORA UTÁN ANDREW FELHÍVTA A FIGYELMÜNKET ARRA, hogy tízkor lámpaoltás. Ő addig dolgozni fog, megpróbálja behozni a munkájában történt lemaradást, mi meg érezzük jól magunkat.

A baj csak az, hogy semmi kedvünk nem volt sem szórakozni, sem pedig kialudni magunkat. A régi életünket szerettük volna visszszakapni, megállítani az Edison Csoportot, kiszabadítani Lauren nénit és Rae-t, megtalálni a fiúk apját, és apám tudomására hozni, hogy biztonságban vagyok. Társasjátékok mellett üldögelni kínzással is felérne most – Andrew pedig pont ezt javasolta, az egész házban nem lévén más lehetőség a kikapcsolódásra.

Torival a szobánkba indultunk, amikor Gwen betoppant a terembe, hogy elbúcsúzzon.

– Kérdezhetnék néhány dolgot, mielőtt elmegy? – érdeklődött Tori a lépcsőn lefelé siető Gwentől. – Nekem új ez az egész boszorkányosdi, és tudom, hogy holnap kezdjük az órákat, de ha lenne ideje pár kérdésre...

Gwen szélesen elmosolyodott. – Mindenképp! Rendszerint én vagyok itt, akit tanítanak, úgyhogy alig várom az ellenkezőjét! Gyere be a nappaliba, és beszéljünk!

Irigység nyilallt belém. Nekem is volt kérdésem! Milliányi. És ki az én tanárom? Margaret, aki nem éppen az a *lógjunk együtt és*

csevegiünk egyet típus. Nem beszélve arról, hogy ő az egyik a hitetlenkedők közül.

Felcammogtam a lépcsőn, és észre sem vettem, hogy a fiúk ajtaja nyitva van, amíg Derek ki nem nyúlt, és meg nem simította a könyökömet.

– Hé! – szóltam erőltetett mosollyal.

– Dolgod van? – kérdezte a suttogásnál alig hangosabban.

– Bárcsak lenne! Mi van?

Hátrapillantott a fürdőszoba ajtaja felé, ami alól fény szűrődött ki. Hozzám közelebb lépve a hangját még halkabbra fogta. – Arra gondoltam, hm, ha nincs más terved, talán elmehetnénk...

A fürdőszoba ajtaja kivágódott, Derek összerezzent. Simon kijött hozzánk.

– Jó, hogy megtaláltad Chloét! – kezdte. – Nos, akkor mi legyen? Ezúttal nem szándékozom kimaradni a kalandokból!

– Minden kalandunk véletlenül történt – mondtam –, és boldogan kihagytuk volna a legtöbbjüket! – Felnéztem Derekre. – Mit kezdteél mondani?

– Semmit. Csak azt, hogy azért nem kéne túlzásba vinnünk.

– Rendben! Tehát, akkor mit *csináljunk*?

– Ma este már semmit. Csak... mindegy! – Ezzel visszavonult a szobájukba.

Simonra néztem.

– Ja, elég fura gyerek. Beszélek vele. Pár perc múlva megyek utánad!

Elindultam a szobánk felé, addigra Tori is felért. Bementünk, váltottunk pár szót, ami elég akadozva ment, de szerencsére félbeszakította Simon kopogtatása.

– Mindenki fogadóképes? – kérdezte, és már nyitotta is az ajtót.

– Már ne is haragudj! – dorongolta le Tori. – Legalább adnál esélyt arra, hogy válaszoljunk?

– Figyelmeztetés volt, nem kérdés! Csak udvarias akartam lenni.

– Az udvariasság azt jelenti, hogy megvárod...

Feltartottam a kezem. Csak ennyi kellett, és abbahagyták a civakodást.

– Találtam valamit! – kezdte Simon, miután besétált. Előkapott egy régimódi kulcsot a zsebéből, és rám vigyorgott. – Az öltözőasztalom fiókjának a hátoldalára volt ragasztva. Mit gondolsz, hova szól? Eldugott kincset rejt? Vagy titkos átjárót? Esetleg egy lezárt szobához való, ahol az öreg, bolond Edna nénit tartják fogva?

– Valószínűleg egy másik öltözőszekrényt nyit – vetette közbe Tori –, amelyiket már vagy ötven éve kidobtak!

– Remek példája vagy annak, mekkora tragédia, ha az ember képzelőerő nélkül születik! Gyűjtenek pénzt vajon azoknak is? – Újra felém fordult. – Chloé, kérlek, segíts ki!

Elvettem tőle a kulcsot. Súlyos volt és rozsdás. – Határozottan régi, ezt megállapíthatom. Ráadásul *elrejtették*. – Simonra pillantottam. – Unatkozol, mi?

– Halálosan! Akkor eljössz velem egy kis felfedezőútra?

Tori a szemét forgatta. – Azt hiszem, én lefekszem, és azt fogom álmodni, hogy otthon vagyok, olyanok társaságában, akik nem abban lelik élvezetüket, hogy bezárt ajtók után koslatnak!

– Hahó, említettem már, mennyire nem vagy belevaló? – vágott vissza Simon. – Sebaj, minél több időt töltesz velünk, annál hamarabb elmúlik! – Rám nézett: – Na, jössz?

Nem válaszoltam azonnal, mire így szólt: – Nem? – A csalódottság elmélyítette a hangját, de aztán erőltetett mosollyal rendezte a sorait: – Rendben! Fáradt vagy...

– Nem arról van szó! Inkább... rá kéne jönnünk, ki volt az a srác, akit láttam, és kideríteni, mi köti ehhez a házhoz.

– Miféle srác? – érdeklődött Tori.

Meséltem neki a fiú szelleméről, és hozzáfűztem: – Tudom, hogy Derek szerint ma éjjel már nem kéne túl sok mindent tennünk, de...

– De úgy látszik, ez csak ránk vonatkozik, hiszen ő nyomozhat a kölyök után! Elment, és nem is akarta, hogy csatlakozzunk. Szerinte gyanút kelt, ha mindnyájan elcsellengünk.

Derek tehát nélkülem keresgél? Erőt vett rajtam a... nem is tudom, talán a csalódottság? Aztán a korábbi folyosói jelenet jutott eszembe. Csak nem akart volna engem is magával vinni? Szomorúságom ettől csak fokozódott.

– És mi van azzal az önvédelemmel? – kérdezte Tori.

– Persze, végül is... – felelte erre Simon –, jobb a semminél!

– Most jut eszembe, hogy valamit még meg kéne csinálnom – szabadkoztam. – Ti csak menjetek!

Úgy néztek rám, mintha azt javasoltam volna, hogy ugorjanak cápák közé. Valójában ez nem is olyan rossz hasonlat. Ha Simon és Tori együtt végzi az önvédelmi gyakorlatokat, az nagyon valószínű, hogy vérontáshoz vezet!

– Mire gondoltál? – érdeklődött Simon.

– Csak arra... nos, mivel a nénikémet... láttam tegnap éjjel, és szeretném...

– Megidézni – fejezte be Tori helyettem. – Tudni akarod, hogy halott-e, igaz?

Simon szigorúan pillantott rá a nyers fogalmazás miatt, de én rábólintottam. – Igaz. És Lizzt is. Lizzel is fel szeretném venni a kapcsolatot. Hasznunkra lehet a nyomkeresésben. A baj csak az, hogy közben véletlenül megidézhetem azt a másik fickót is.

– Pont ezért nem szabad egyedül csinálnod! – mondta erre Simon. – Maradok!

– Én is! – csatlakozott Tori. – Ha tényleg megidézed a démonsrácot, talán én szólásra bírhatom!

Kinyújtotta felém a kezét. A belőle áradó energia lassacskán gömbbé kezdett formálódni benne.

– Rendben! – egyeztem bele.

hét

ASZELLEMI DÉZÉS KORÁNTSEM OLYAN ELEGÁNS DOLOG, mint a filmekben. Alapjában véve pont az ellenkezője a szelleműzésnek. Behunyt szemmel elképzelem, ahogy előhúszom, ahelyett, hogy visszalökném.

Szerencsés esetben van nálam valami, ami az elhunythoz tartozott. Mielőtt Tori anyja elkobozta volna, erre a célra Liz kapucnis pulcsiját használtam. A nénikémtől semmi nem volt nálam, így csak egy módon sikerülhet, mégpedig, ha eleve a közelben keringenek, készen a kapcsolatfelvételre.

Gyanítottam, hogy egy lélek *valóban* itt körözik: az a ma reggeli pofa. Kísértést éreztem, hogy tovább vallassam, de a fejemben egy hang, mely gyanúsán Derekére emlékeztetett, óva intett tőle. Eddig úgysem volt túlságosan közlékeny, ráadásul felbosszantottam azzal, hogy elűztem. Így aztán, a szobánk padlóján ülve, kínosan ügyeltem, hogy csak a nénikém és Liz képe legyen világosan előttem, és azokat váltogassam.

Míg reméltem, hogy a nénikémet ezúttal nem fogom látni, Lizzel, korábbi szobatársammal a Lyle Házból, tényleg nagyon szerettem volna kapcsolatba lépni. Aznap éjjel ölték meg, amikor odaérkeztem. Eltartott egy darabig, mire elhitte magáról, hogy halott, utána

viszont nem volt hajlandó átlépni a túlvilágra. Velünk maradt, és segített.

Egy szellem tökéletes kém lehet, Liz ráadásul féldémon is volt, mint a ma reggeli srác: telekinetikus, azaz kopogó szellem. Valóban nagy hasznát vennénk, de leginkább azért akartam látni, hogy biztos lehessenek, minden rendben van vele.

– Az a nyaklánc elvileg megvéd a szellemektől, nem igaz? – kérdezte Tori pár percnyi sikertelen szellemidézés múltán.

Simon szóra nyitotta a száját, hogy leszidja, amiért félbeszakított, de közbevágtam.

– Az nyilvánvaló, hogy így is látom őket – válaszoltam. – Vagy nem működik, vagy enélkül még rosszabb lenne, ezt egyszer még le kell tesztelnem. Beszélni is akarok erről Margarettel.

– Értem, de ha távol tartja a szellemeket, lehet, hogy emiatt nem jön Liz sem!

Ebben volt logika. Mégis... A nyakláncomat babráltam. Ha működik, mi az, amitől még a tudtomon kívül megvéd? Vajon van borzalmasabb egy telekinetikus féldémon srácnál is?

– Miért nem veszed le? – kezdeményezte Tori.

– Azért, mert... – fortyant fel Simon, de visszafogta magát. – Hagyjuk még egy kicsit, hogy így próbálgassa! Egy kis időre van csak szüksége, és időnk az van döggivel. Ha unatkozol, a mi szobánk üresen áll!

Torin látszott, hogy szívesen visszaszólna, de nem nagyon volt érve Simonnal szemben.

– Jól elleszek én itt! – felelte inkább, én pedig folytattam a szellemidézést.

Mivel Liz volt, akit valójában látni akartam, főleg rákoncentráltam, és csak időnként küldtem néhány hívó szót a nénikémnek,

abban reménykedve, hogy nem jön rá válasz. Mikor Liz végül is nem reagált, egyre határozottabban próbáltam Lauren nénikémmel kapcsolatba lépni. Meg akartam bizonyosodni arról, hogy még életben van, egyszerűen tudnom kellett, ezért a tőlem telhető legnagyobb erőfeszítést tettem a megidézésére.

– Ne! – suttogta Tori.

A szemhéjam felpattant. – Mit ne?

Összehúzta a szemöldökét.

– Azt mondtad, *ne!* – emlékeztettem.

– Hm, én ugyan nem, ki sem nyitottam a számat!

– Tényleg nem – helyeselt Simon. – Biztos egy szellemet hallasz!

Behunytam a szemem, és Lizre összpontosítottam.

– Ne! – suttogta egy erőtlen női hang. – Kérlek, kicsim!

Összerándult a gyomrom. Ez nem is Liz! De Lauren néni sem hívott soha így! Vagy igen? Egyszeriben elbizonytalanodtam.

– Ha van itt valaki, bárki is az, fedje fel magát!

Semmi nem történt.

– Az amulett! – emlékeztetett Tori suttogva. – Ha nem tud átjönni, biztosan az akadályozza benne!

A nyaklánchoz nyúltam.

– Ne! – suttogta a hang. – Veszélyes!

– Nem akarod, hogy levegyem?

Nem jött válasz. A kezem annyira remegett, hogy az amulett szinte kopogott a mellcsontomon.

– Gyerünk! – biztatott Simon. – Melletted leszünk! Bármi baj történik, visszateszem rád!

Kezdtem felemelni a láncot.

– Ne! Kérlek, kicsim! Túl veszélyes. Ne itt! Mert akkor jönni fog!

– Ki fog jönni?

Csend lett. Aztán, mintha hallottam volna a suttogását, de olyan gyengén, hogy a szavakat nem tudtam kivenni.

– Figyelmeztetni próbál valamire, de nem értem pontosan! – tolmácsoltam nekik.

Simon intett, hogy vegyem le a nyakláncomat. Átemeltem a fejemen...

– Mi a nyavalyát csináltok? – üvöltötte egy hang.

Derek toppant be a szobába, és természetesen, visszaerőltette rám a nyakláncot. – Az amuletted nélkül idézel szellemet? Elment a józan eszed? Épp ma reggel csalogatott egy szellem a tetőre, ahol majdnem meg is ölt!

Simon felpattant. – Nyugi, oké? Lizzel próbáltunk kapcsolatba lépni, aztán egy kísértet figyelmeztetni akarta Chloét valamire, de ő nem hallotta tisztán, ezért javasoltuk, hogy vegye le a nyakláncot, hátha attól jobban sikerül megjeleníteni!

Derek jellegzetesen mogorva tekintete meg sem rebbent. – Csak mert ti azt tanácsoljátok, még nem jelenti azt, hogy hallgatnia is kell rátok! Ennél már jobban tudhatná!

– Persze, de van benne logika – mentegetőztem. – Óvatos voltam! És ha nem rontasz így ránk, akkor a saját szemeddel láthattad volna!

Derek továbbra is morcos maradt, szinte fenyegetően közeledett felém. Ezt senki más nem tudja így, csak ő, de szerencsére volt benne tapasztalatom, és álltam a sarat.

– Fennhagyom a láncot – egyeztem bele –, de még egyszer próbálkozom! Ha még mindig a közelben van, lehet, hogy leveszem!

– Ki az?

– Én-én-én – hebegtem összeszorult torokkal. – T-talán a néni-kém. N-n-nem hiszem, de... újra meg kéne próbálnom!

Derek dühbe lecsillapodott. Beletúrt a hajába, és sóhajtvá bólintott. – Oké! Tedd azt! Ha visszajön, és úgy látszik, megint figyelmeztetni akar, akkor... meglátjuk, mit tehetünk a nyaklánccal kapcsolatban!

Jelezhettem volna, hogy ez valójában az én döntésem, de kezdett lenyugodni, és nem akartam megint felbosszantani!

Így aztán még egyszer nekifogtam. Ezúttal sem volt szerencsém.

– Nem akarja, hogy itt idézzem meg – magyaráztam.

– Tényleg? Valószínűleg azért, mert félsz, hogy előhívod azt az idióta féldémont! – Derek szünetet tartott, aztán visszavett egy kicsit a gunyorosságából. – Holnap majd járunk egyet, messzebbre kerülünk a háztól, és ott újra megpróbáljuk!

– Én is jövök! – ajánlkozott Tori. – És ha megjelenik az az örült?

Felemelte az ujjait. Az ujjvégei felett kavargó energiagömb jelent meg. Vigyorogva hátrahúzta a kezét, mintha csak egy labdát hajítana el. Az a falnak ütődött és felrobbant, a belőle záporozó szikrák megperzseltek a tapétát.

– Huppsz! – bukott ki belőle.

Derek megpördült feléje. – Mit képzelsz? Mi a francot csinálsz?

– Vakítok! Nem tudtam, hogy ez lesz belőle!

Derek odacaplatott, és letörölte a falat. Az égésnyomok persze megmaradtak rajta.

– Senki nem fogja észrevenni! – próbálkozott Tori. – Ha meg igen, biztosan nem fogja a varázsigéimre kenni!

– Nem érdekel! Valaki megláthatott volna!

– Akkor legfeljebb bajba kerülök, mert összekoszolom a tapétát! Nyugi, túlélem!

– Egyáltalán nem érted az egészet, ugye? Nem engedhetünk meg magunknak ilyesmit! Már így is eléggé nyugtalanok, milyen erősek

vagyunk! Vissza kell vennünk ebből, különben annyira megrémisztjük őket, hogy a végén úgy döntenek, tényleg laborba kell zárni bennünket!

– Na, ez azért egy kis túlzás! – vágott közbe Simon. Amikor erre Derek nekitámadt, felemelte a kezét és nyugodt, mély hangon így szólt: – Figyu, tudom, miért borultál ki...

– Nem borultam ki!

– Oké, csak... szerintem is óvatosnak kell lennünk, de a kísérletekről itt már tudnak. Nem várják el, hogy normális Variánsok legyünk. Jó, mondjuk bútorokat nem kéne dobálnod, Torinak meg abba kéne hagynia a tűzlabdázást, de alapjában véve, végül is...

– Tudniuk kell – fejezte be Tori. – Ha meg akarjuk őket győzni arról, hogy az Edison Csoport elrontott bennünket, ezt is látniuk kell! Tisztában kell vele lenniük, mire vagyunk képesek! Tudniuk kell, hogy át tudsz hajítani egy heverőt a szobán! Tudniuk kell, hogy Chloé képes halottakat feltámasztani!

– Nem! – Amikor erre senki nem felelt, Derek mindannyiunkat végigmért, és zord tekintete rajtam állapodott meg. – Egyáltalán nem!

– Hm, én vagyok az egyetlen, aki befogta a száját! – emlékeztettem.

– Csak azt akarom mondani, hogy mindegyikünknek vissza kell fognia magát. Nem adhatunk nekik semmilyen okot arra... – Hirtelen felnézett. – Andrew közeledik! – Még egyszer metszőn a megpörkölődött tapétára nézett, aztán kiviharzott a szobából.

Andrew szerette volna, ha már lefekszünk, így Simonnak nem maradt más, mint éjszakára ellenőrizni a vércukorszintjét. Én lementem vízért, és épp a poharat vettem elő, amikor Andrew betoppant.

– Simon szerint nem tudsz aludni, ezért hoztam neked valamit.
– Egy kis pirulát tett a tenyerembe. – Egy fél adag, recept nélkül kapható altató. Nem mondom, hogy vedd be, meg sem fogom kérdezni, hogy bevetted-e, mert biztos vagyok benne, hogy elég altatót kaptál a Lyle Házban! Viszont szerintem fontos, hogy éjjel jól kipihend magad. Amennyiben úgy döntesz, hogy beveszed, a hűtőben találsz vizet!

Ezzel kiment. A gyógyszerre bámultam. Túl egyszerű megoldásnak tűnt. Meg kell tanulnom a szellemekkel bánni, mert egyhamar nem szabadulok meg tőlük. De Andrew-nak igaza van: alvásra van szükségem. Kipihenten jobban megy majd holnap a gyakorlás. És mégis...

– Vedd be!

Ijedtemben ugrottam egyet. Derek odasétált a pulthoz, és kivett két almát a tából.

– Alvásra szükséged van! Senkit nem fogsz lenyűgözni azzal, ha nem alszol! Nagy hülyeség lenne!

Ó, Derek! Mindig ez a bátorítás!

– És veled mi lesz? – kérdeztem. – Azt mondtad, megint közel állsz az átváltozáshoz.

– Nem ma éjjel lesz! Ha meg igen, akkor... – vállat vont, és beleharapott az almába.

– Jössz és felébresztesz?

– Ja! – csámcsogta teli szájjal.

A hűtőben lévő kancsóból teletöltöttem a poharamat. – Szóval, mit gondolsz a...?

Mondat közben megfordultam, és rájöttem, hogy magamhoz beszélek, miközben a konyhaajtó becsapódott.